

Bytí a bytování

O skutečném (! – tj. ne o pojmu, ani o myšlenkovém modelu) „bytí“ můžeme mluvit pouze v těsné souvislosti s určitým (pravým „jsoucnem“; o „bytí vůbec“ pak můžeme mluvit jen jako o tom, co je z určitého (našeho) myšlenkového hlediska společné všem konkrétním (pravým) jsoucňům ve věci jejich „bytí“, nebo jinak řečeno, co je společným znakem všech konkrétně jednotlivými (pravými) jsoucnů vykonávaným jednotlivým „bytím“. Do jisté míry můžeme tedy souhlasit s Heideggerovým důrazem na závažnost onoho jím ohlašovaného zapomnění na „bytí“, ovšem s několika připomínkami. Závažnost onoho „zapomnění“ spočívala a spočívá především v tom, že se obecně zapomínalo na konkrétní bytí jednotlivých (pravých jsoucen). Takové „bytí jsoucnů“ je totiž něco bytostně jiného nejen než jeho výskyt (tedy „existence“ ve starém pojetí), ale zejména něco zcela jiného než jeho „esence“ (chápaná substancialisticky). Bytí každého (pravého) jsoucnů je koextenzivní s jeho „životem“, a musí být oním jsoucňem „vykonáváno“ tak, jako musí být vykonáváno i jeho žití (pochopitelně jde o spolu-vykonávání, neboť každé pravé jsoucno může své bytí vykonávat jen v jisté souhře s okolnostmi, nikoli v izolaci od okolností; a k okolnostem náleží vždycky také jiné subjekty a jejich aktivity, tj. také jejich způsob vykonávání jejich bytí, tedy jejich způsob „života“ nebo – nejde-li o organismy – jejich „bytování“, jejich aktivní událostnost).

(Písek, 090102-1.)